

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 291

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărti, 25 aprilie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
ACTE ALE SENATULUI		
38.	— Hotărâre privind propunerea de Decizie a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 2010/40/UE în ceea ce privește perioada pentru adoptarea actelor delegate — COM (2017) 136 final	2
39.	— Hotărâre referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind respectarea vieții private și protecția datelor cu caracter personal în comunicațiile electronice și de abrogare a Directivei 2002/58/CE (Regulamentul privind viața privată și comunicațiile electronice) — COM (2017) 10 final	3
40.	— Hotărâre referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor. Evaluarea punerii în aplicare a politicilor de mediu ale UE: provocări comune și modalități de unire a eforturilor pentru obținerea de rezultate mai bune — COM (2017) 63 final	4
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 11 din 17 ianuarie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, în integralitatea sa, precum și a celor ale art. 39 alin. (2) din acest act normativ	5–7
	Decizia nr. 90 din 28 februarie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 311 alin. (3) din Codul de procedură penală	8–11
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
241.	— Hotărâre privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli aferent activității de privatizare și valorificare a activelor statului pe anul 2017 al Autorității pentru Administrarea Activelor Statului	12–14
255.	— Hotărâre pentru abrogarea Hotărârii Guvernului nr. 2.408/2004 privind metodologia de acordare de la bugetul de stat și/sau de la bugetele locale a diferenței dintre tarife și costuri în transportul feroviar public de călători	14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
637.	— Ordin al viceprim-ministrului, ministrul mediului, pentru aprobarea derogării pentru specia <i>Bison bonasus</i>	15–16

ACTE ALE SENATULUI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****SENATUL****HOTĂRÂRE****privind propunerea de Decizie a Parlamentului European
și a Consiliului de modificare a Directivei 2010/40/UE în ceea
ce privește perioada pentru adoptarea actelor delegate —
COM (2017) 136 final**

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/255 din 12.04.2017,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României constată că propunerea de Decizie a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 2010/40/UE în ceea ce privește perioada pentru adoptarea actelor delegate respectă atât principiul subsidiarității, cât și al proporționalității.

Art. 2. — Senatul României:

1. Constată că obiectivul propunerii este de a prelungi delegarea de competențe Comisiei pentru a adopta acte delegate, fără a schimba obiectivele de politică sau domeniul de aplicare al directivei STI. Prelungirea se face cu cinci ani de la 27 august 2017 și, ulterior, în mod tacit pentru perioade suplimentare de câte cinci ani, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune unei astfel de prelungiri.

2. Apreciază faptul că digitizarea sectorului transporturilor contribuie la sustenabilitatea sa, iar strategia europeană privind sistemele de transport inteligente cooperative (C-STI), recent adoptată, va fi fundamentală pentru asigurarea implementării rapide și coordonate în Uniune a vehiculelor cooperative, conectate și automatizate.

3. Consideră că Propunerea de modificare a Directivei 2010/40/UE privind cadrul pentru implementarea sistemelor de transport inteligente în domeniul transportului rutier și pentru interfețele cu alte moduri de transport („Directiva STI”) este în conformitate cu principiul subsidiarității. Directiva STI are drept scop accelerarea implementării și utilizării coordonate a sistemelor de transport inteligente („STI”) în domeniul transportului rutier transnațional, ce nu pot fi reglementate în mod satisfăcător doar de statele membre, necesitând competența și aportul la nivelul Comisiei Europene. De asemenea, în conformitate cu principiul proporționalității, implicarea Comisiei se limitează la minimul cerut pentru realizarea obiectivelor propunerii și nu depășește ceea ce este necesar în acest sens. Pentru a sprijini statele membre, implicarea Comisiei se limitează la elaborarea, cu ajutorul experților naționali în domeniul STI, a procedurilor și a specificațiilor în domenii prioritare bine definite care necesită o abordare supranațională.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 18 aprilie 2017, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind respectarea vieții private și protecția datelor cu caracter personal în comunicațiile electronice și de abrogare a Directivei 2002/58/CE (Regulamentul privind viața privată și comunicațiile electronice) — COM (2017) 10 final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/250 din 10.04.2017,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României constată că propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind respectarea vieții private și protecția datelor cu caracter personal în comunicațiile electronice și de abrogare a Directivei 2002/58/CE (Regulamentul privind viața privată și comunicațiile electronice) respectă principiul subsidiarității și al proporționalității.

Art. 2. — Senatul României:

1. Constată că Strategia privind piața unică digitală are ca obiectiv creșterea încrederii în serviciile digitale și a securității acestora. În acest sens, reforma cadrului privind protecția datelor și, în special, adoptarea Regulamentului (UE) 2016/679 — Regulamentul general privind protecția datelor („RGPD”) au avut un rol determinant. Strategia privind piața unică digitală a anunțat, de asemenea, revizuirea Directivei 2002/58/CE („Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice”) în vederea asigurării unui nivel ridicat de protecție a vieții private a utilizatorilor de servicii de comunicații electronice și a unor condiții de concurență echitabile pentru toți actorii de pe piață. Prezenta propunere revizuește Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice, luând în considerare obiectivele Strategiei privind piața unică digitală și asigurând coerența cu RGPD.

2. Constată că prezenta propunere este o *lex specialis* în raport cu RGPD. Aceasta detaliază și completează prevederile regulamentului referitoare la datele transmise în cadrul comunicațiilor electronice care se încadrează în categoria datelor cu caracter personal. Toate aspectele care au legătură cu prelucrarea datelor cu caracter personal ce nu sunt abordate în mod specific în cadrul propunerii sunt reglementate de RGPD. Armonizarea cu RGPD a condus la abrogarea unor dispoziții, cum ar fi obligațiile în materie de securitate prevăzute la articolul 4 din Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 18 aprilie 2017, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

**referitoare la Comunicarea Comisiei
către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic
și Social European și Comitetul Regiunilor.****Evaluarea punerii în aplicare a politicilor de mediu ale UE: provocări comune
și modalități de unire a eforturilor pentru obținerea de rezultate mai bune — COM (2017) 63 final**

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului 1 privind rolul parlamentelor naționale în Uniunea Europeană anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/258 din 12.04.2017,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — **Senatul României:**

1. Constată că prezenta comunicare identifică provocările care sunt comune mai multor state membre și prezintă constatările preliminare cu privire la eventualele cauze profunde care stau la baza lacunelor în punerea în aplicare a politicilor de mediu ale UE. Abordarea acestor provocări va contribui la înlăturarea obstacolelor din calea punerii în aplicare, va concentra investițiile, va reduce numărul de proceduri juridice împotriva statelor membre, va crea locuri de muncă verzi și va contribui la o mai bună calitate a vieții. Comunicarea este însoțită de o anexă și de 28 de rapoarte de țară elaborate în cadrul evaluării periodice a punerii în aplicare a politicilor de mediu, care descriu principalele provocări și oportunități referitoare la punerea în aplicare a politicilor de mediu pentru fiecare stat membru.

2. Constată că documentul de lucru al Serviciilor Comisiei SWD (2017) 55 final, care însoțește comunicarea și care prezintă Raportul de țară pentru România, identifică:

2.1. Principalele provocări cu care se confruntă România în ceea ce privește punerea în aplicare a politicii și a legislației UE în domeniul mediului:

a) îmbunătățirea conformității cu legislația UE privind deșeurile și cu cea privind apele urbane reziduale, având în vedere că se apropie termenele finale prevăzute în Tratatul de aderare;

b) îmbunătățirea coordonării și consolidarea capacității administrative a autorităților și a agențiilor implicate în punerea

în aplicare a legislației UE, în special în ceea ce privește gestionarea apelor și a deșeurilor și protecția și gestionarea siturilor Natura 2000, ca parte a strategiei mai ample de consolidare a administrației publice.

2.2. Principalele oportunități:

România ar putea obține rezultate mai bune în domeniile în care există deja o bază bună de cunoștințe și bune practici. Aceste oportunități se referă, în special, la:

a) reunirea celor mai bune soluții în planuri cuprinzătoare și realiste de gestionare și prevenire a deșeurilor, bazate pe un proces amplu de participare publică;

b) eliminarea obstacolelor din calea utilizării adecvate și direcționate a fondurilor UE pentru a sprijini punerea în aplicare a cerințelor UE;

c) folosirea următorului ciclu de management al bazinelor hidrografice pentru îmbunătățirea rețelelor de monitorizare și a metodelor de evaluare a stării apelor.

3. Consideră că România ar putea împărtăși cu alte țări abordările inovatoare pe care le-a dezvoltat. Un bun exemplu îl reprezintă inițiativa din 2012, Laboratorul verde de reciclare, premiată cu medalia de aur pentru excelență la categoria „IMM-uri” în cadrul Premiilor europene pentru responsabilitatea socială a întreprinderilor.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 18 aprilie 2017, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 19 aprilie 2017.

Nr. 40.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 11**

din 17 ianuarie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, în integralitatea sa, precum și a celor ale art. 39 alin. (2) din acest act normativ

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, în integralitatea sa, precum și a celor ale art. 39 alin. (2) din acest act normativ, excepție ridicată de Liliana Teodoriu în Dosarul nr. 949/222/2016/a1.1 al Judecătoriei Dorohoi. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 633D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 19 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 949/222/2016/a1.1, **Judecătoria Dorohoi a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, în integralitatea sa, precum și a celor ale art. 39 alin. (2) din acest act normativ.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Liliana Teodoriu cu ocazia soluționării unei cereri având ca obiect completare dispozitiv formulată de reclamantă, ca urmare a pronunțării încheierii din 7 aprilie 2016 în Dosarul nr. 949/222/2016/a1, într-o cauză având ca obiect o cerere de reexaminare a taxei judiciare de timbru.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autoarea acesteia susține că la momentul emiterii Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 nu exista o lege specială de abilitare a Guvernului, învederând totodată faptul că această ordonanță de urgență nu a fost supusă dezbaterii parlamentare. Arată, de asemenea, că nu poate fi abrogată o lege ordinară sau organică prin ordonanță de urgență emisă de Guvern, acest

fapt contravenind dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție. Așa fiind, apreciază ca fiind abuzivă și neconstituțională abrogarea, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, a Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru. Referitor la sintagma „*încheiere definitivă*” din cuprinsul art. 39 alin. (2) al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013, autoarea excepției susține că această reglementare este neconstituțională, întrucât nu există cale de atac în cazul respingerii cererii de reexaminare, care este soluționată în primă instanță, prin încheiere definitivă.

6. **Judecătoria Dorohoi** opinează în sensul respingerii, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, referitor la critica, în integralitatea sa, a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013, instanța de judecată invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv deciziile nr. 425 din 8 iulie 2014, nr. 245 din 29 aprilie 2014 și nr. 752 din 16 decembrie 2014, iar în ceea ce privește prevederile art. 39 alin. (2) din aceeași ordonanță de urgență, referă asupra Deciziei nr. 471 din 23 septembrie 2014, decizii prin care instanța de contencios constituțional s-a pronunțat în sensul respingerii, ca neîntemeiate, a criticilor formulate.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 sunt constituționale. În acest sens invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, concretizată, spre exemplu, prin deciziile nr. 425 din 8 iulie 2014, nr. 245 din 29 aprilie 2014, nr. 752 din 16 decembrie 2014, precum și Decizia nr. 696 din 20 octombrie 2015.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, în integralitatea sa, precum și a celor ale art. 39 alin. (2) din acest act normativ, publicat în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013. Potrivit art. 39 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, „*Cererea se soluționează în camera de consiliu de un alt complet, fără citarea părților, prin încheiere definitivă. Dispozițiile art. 200 alin. (2) teza I din Codul de procedură civilă rămân aplicabile în ceea ce privește complinirea celorlalte lipsuri ale cererii de chemare în judecată. Instanța va proceda la comunicarea cererii de chemare în judecată, în condițiile art. 201 alin. (1) din Codul de procedură civilă, numai după soluționarea cererii de reexaminare.*”

12. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013, în integralitatea sa, contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 115 privind delegarea legislativă. Referitor la prevederile art. 39 alin. (2) din același act normativ apreciază că acestea sunt neconstituționale raportat la dispozițiile art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 24 privind dreptul la apărare, precum și celor ale art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un recurs efectiv.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, atât în integralitatea sa, cât și pe articole.

14. În acest sens, referitor la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, în ansamblul său, Curtea s-a mai pronunțat, spre exemplu, prin Decizia nr. 118 din 6 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 351 din 13 mai 2014, Decizia nr. 245 din 29 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 30 mai 2014, Decizia nr. 523 din 7 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 610 din 12 august 2015, sau Decizia nr. 402 din 28 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 496 din 7 iulie 2015, iar în ceea ce privește art. 39 alin. (2) din acest act normativ, Curtea s-a pronunțat, de asemenea, prin Decizia nr. 471 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 12 noiembrie 2014, Decizia nr. 696 din 20 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 892 din 27 noiembrie 2015, și Decizia nr. 466 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 26 august 2016, decizii prin care Curtea a statuat în sensul constituționalității prevederilor criticate din acest act normativ.

15. Raportat la criticile extrinseci privind Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, formulate de autoarea excepției de neconstituționalitate în prezenta cauză, în ceea ce susținerile potrivit cărora la momentul emiterii Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 nu exista o lege specială de abilitare a Guvernului, precum și faptul că această ordonanță de urgență nu a fost supusă dezbaterii parlamentare, Curtea reține că, potrivit art. 115 alin. (1)—(3) din Constituție, Parlamentul poate adopta o lege specială de abilitare a Guvernului pentru a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice, fiind vorba, însă, de ordonanțe simple și nu de ordonanțe de urgență. Legea de abilitare va stabili, în mod obligatoriu, domeniul și data până la care se pot emite ordonanțe, iar dacă legea de abilitare o cere, ordonanțele se supun aprobării Parlamentului, potrivit procedurii legislative, până la împlinirea termenului de abilitare. Ordonanța de urgență nu este o varietate a ordonanței emise în temeiul unei legi speciale de abilitare, ci reprezintă un act normativ adoptat de Guvern în

temeiul unei prevederi constituționale, care permite Guvernului, sub controlul strict al Parlamentului, să facă față unui caz excepțional (a se vedea Decizia nr. 98 din 23 mai 2000). Cum în prezenta cauză este vorba despre o ordonanță de urgență, Curtea apreciază că nu se poate vorbi despre necesitatea existenței unei legi de abilitare, așa încât critica formulată din această perspectivă este nefondată.

16. Curtea observă, totodată, faptul că proiectul de Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru a fost depus și înregistrat pentru dezbateri la Camera Deputaților în data de 28 octombrie 2013. Ulterior, la data de 5 noiembrie 2013 a fost primit aviz de la Comisia pentru administrație publică și amenajarea teritoriului, la data de 6 martie 2014 a fost acordat avizul de la Comisia pentru buget, finanțe și bănci, iar în 29 noiembrie 2016 a fost primit raport favorabil aprobării ordonanței de urgență de la Comisia juridică, de disciplină și imunități. La data de 27 decembrie 2016 a fost înscris pe ordinea de zi a plenului Camerei Deputaților. Prin urmare, criticile autoarei excepției de neconstituționalitate sunt neîntemeiate, având în vedere faptul că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 a intrat în vigoare după depunerea sa spre dezbateri la camera competentă să fie sesizată, în speță, Camera Deputaților, potrivit art. 115 alin. (5) din Constituție.

17. În jurisprudența sa, exemplul fiind Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014, Curtea a statuat că dispozițiile constituționale cuprinse în art. 115 alin. (5) condiționează intrarea în vigoare a ordonanței de urgență de îndeplinirea cumulativă a două cerințe: depunerea sa spre dezbateri în procedură de urgență la Camera competentă să fie sesizată și publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I. Dispozițiile constituționale sunt transpuse la nivel legal de art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, potrivit căruia „*Ordonanțele de urgență ale Guvernului intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, sub condiția depunerii lor prealabile la Camera competentă să fie sesizată, dacă în cuprinsul lor nu este prevăzută o dată ulterioară.*” Depunerea ordonanței de urgență spre dezbateri în procedură de urgență la Camera competentă să fie sesizată drept condiție necesară intrării în vigoare a actului normativ nu reprezintă altceva decât o obligație ce incumbă emitentului, respectiv Guvernului, în calitate de legiuitor delegat.

18. Delegarea legislativă, consacrată expres de Legea fundamentală, presupune o excepție de la principiul constituțional al separației puterilor în stat și o derogare de la prevederile art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării.*” Dispozițiile art. 115 din Constituție atribuie Guvernului, autoritate constitutivă a puterii executive, dreptul de a legifera alături de Parlamentul României. Însă prevederile constituționale stabilesc cadrul și limitele exercitării acestui drept, condiționând legitimitatea și deci constituționalitatea ordonanțelor Guvernului de îndeplinirea unor cerințe exprese, calificate în jurisprudența Curții Constituționale drept criterii de constituționalitate. Astfel, mandatul atribuit Guvernului, în temeiul art. 115, trebuie să fie dublat de un mandat legal — legea specială de abilitare, adoptată de Parlament — în cazul ordonanțelor simple, sau izvorăște direct din Constituție — în cazuri extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată — în cazul ordonanțelor de urgență.

19. Prin Decizia nr. 752 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 100 din 6 februarie 2015, spre exemplu, Curtea a reținut că în Nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013, legiuitorul delegat a subliniat că modificarea cadrului legal de desfășurare a procesului civil prin adoptarea Codului de procedură civilă, precum și punerea în aplicare a noilor instituții adoptate prin Codul civil impuneau revizuirea urgentă a legislației și în materia taxelor judiciare de timbru, care trebuie să reflecte noua structură și dinamică a procesului civil, noile garanții procedurale acordate părților pentru asigurarea unui proces echitabil, precum și acoperirea costurilor suplimentare pentru dezvoltarea infrastructurii, pregătirea personalului din sistemul justiției etc. S-a arătat, totodată, că neadoptarea urgentă a acestui act normativ ar fi condus la conservarea unui sistem de taxare neadaptat în raport cu întreaga evoluție în plan legislativ, cu liniile trasate prin regândirea sistemului juridic românesc odată cu adoptarea noului Cod civil și a noului Cod de procedură civilă, în acest sens, orice întârziere în asanarea și sistematizarea legislației în materia taxelor de timbru ar fi condus la menținerea nepermisă a neconcordanțelor între prevederile legale în această materie cu prevederile noilor coduri, prin perpetuarea acelor norme care trebuie expres abrogate, fiind perimate sau chiar în contradicție cu noul cadru normativ. În aceeași ipoteză, a neadoptării urgente a actului normativ în discuție, legiuitorul delegat a susținut că ar fi fost menținute și aspectele care impiedică asupra transparenței aplicării actualelor norme, printre care lipsa criteriilor statistice pentru o evidență clară asupra tuturor operațiunilor pe care le implică sistemul de taxare actual. Totodată, consecințele negative pe planul transparenței și disciplinei financiare impuse de exercițiul colectării la buget a sumelor derivând din plata taxelor judiciare de timbru, dar și pe planul situației justițiabililor și al nevoilor acute ale sistemului, nu ar fi fost deloc neglijabile.

20. Cu privire la critica ce vizează sintagma „încheiere definitivă” din cuprinsul art. 39 alin. (2) al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013, autoarea excepției susține că această reglementare este neconstituțională, întrucât nu există cale de atac în cazul respingerii cererii de reexaminare, care este

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Liliana Teodoriu în Dosarul nr. 949/222/2016/a.1 al Judecătoriei Dorohoi și constată că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, în integralitatea sa, precum și cele ale art. 39 alin. (2) din acest act normativ sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Dorohoi și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 ianuarie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

soluționată în primă instanță, prin încheiere definitivă. Din prisma unor critici similare, prin Decizia nr. 471 din 23 septembrie 2014, Decizia nr. 696 din 20 octombrie 2015 sau Decizia nr. 466 din 28 iunie 2016, precitate, Curtea a constatat că obiectul textului criticat îl constituie o normă procedurală care reglementează soluționarea cererii de reexaminare împotriva încheierii de stabilire a taxei judiciare de timbru, așadar un incident procedural prealabil antamării fondului de către instanța de judecată, întrucât în discuție este o chestiune prealabilă, soluționarea acesteia fiind guvernată de principiul celerității, care ar fi grav afectat prin aplicarea în materie a principiilor oralității și contradictorialității, a obligativității citării părților, ca și a posibilității exercitării unei căi de atac împotriva încheierii de soluționare a cererii de reexaminare. Curtea a reținut că procedura reexaminării modului de stabilire a taxelor judiciare de timbru este o procedură incidentă în desfășurarea unui proces, care, în principiu, se realizează cu respectarea condiției publicității impuse de art. 127 din Constituție, condiție ce nu are însă un caracter absolut, legiuitorul având posibilitatea de a deroga de la aceasta (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.668 din 15 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 23 februarie 2010). Curtea a mai observat că rațiuni ce țin de necesitatea soluționării într-un termen rezonabil a cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești justifică în mod obiectiv soluția legislativă criticată, care asigură în mod eficient un raport rezonabil de proporționalitate între scopul urmărit — stabilirea corectă a taxelor judiciare de timbru — și mijloacele procedurale utilizate.

21. Totodată, Curtea a constatat că acest cadru legislativ, în deplin acord cu normele fundamentale, creează premisele necesare ce permit instanței judecătorești să examineze circumstanțele specifice fiecărui caz și să realizeze un just echilibru între interesele individuale și cele privind administrarea justiției, astfel încât solicitantului să îi fie asigurat accesul efectiv la justiție.

22. Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează aplicabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 90

din 28 februarie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 311 alin. (3)
din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 311 alin. (3) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ileana Popescu în Dosarul nr. 40.453/3/2015/a1 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 573D/2016.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 2 februarie 2017, în prezența apărătorului ales al autoarei excepției și cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, a amânat pronunțarea pentru 21 februarie 2017, dată la care, constatând că nu sunt prezenți toți judecătorii care au participat la dezbateri a amânat pronunțarea pentru 28 februarie 2017, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 22 ianuarie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 40.454/3/2015/a1, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 311 alin. (3) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ileana Popescu într-o cauză penală aflată în procedura camerei preliminare prevăzute de art. 342 și următoarele din Codul de procedură penală.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că la data de 10 iulie 2015 s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de Ileana Popescu, reținându-se săvârșirea în calitate de autor a infracțiunii de spălare a banilor în forma continuată constând în aceea că proveniența sumei a fost disimulată prin crearea aparenței de legalitate și realitate a serviciilor facturate, acestea fiind în fapt fictive. S-a făcut referire la 86 de acte materiale.

5. La data de 15 iulie 2015 i-a fost adusă la cunoștință învinuirea și s-a pus în mișcare acțiunea penală față de aceasta.

6. La data de 16 iulie 2015 prin încheierea de respingere a propunerii de arestare preventivă în primă instanță s-a constatat că infracțiunea de spălare a banilor nu îi este imputabilă.

7. La data de 4 august 2015 a dat singura declarație în cauză în fața organului de urmărire penală, iar la data de 7 august 2015 s-a dispus în privința sa schimbarea încadrării juridice

reținându-se forma complicității la infracțiunea de spălare de bani în detrimentul autoratului, constând în aceea că a înlesnit activitatea de spălare de bani acceptând decontarea la plată a facturilor, deși nu s-a realizat nicio prestație. După această dată nu a mai fost audiată și nici nu i s-a adus la cunoștință noua acuzație.

8. La data de 10 noiembrie 2015 s-a dispus trimiterea în judecată și în cursul procedurii de cameră preliminară a invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 311 alin. (3) din Codul de procedură penală care îi afectează dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil, deoarece textul criticat nu obligă organul judiciar să îl informeze pe suspect dacă a dispus în cadrul extinderii urmăririi penale schimbarea încadrării juridice. Or, potrivit art. 6 paragraful 3 lit. a) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale orice acuzat are dreptul să fie informat, în cel mai scurt timp și în mod amănunțit, cu privire la natura și cauza acuzației aduse împotriva sa.

9. **Tribunalul București — Secția I penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Dimpotrivă, fiind prevăzută obligația organului judiciar de a informa pe suspect despre faptele noi cu privire la care s-a dispus extinderea urmăririi penale, se dă expresie tocmai dreptului la apărare și dreptului la un proces echitabil, suspectului fiindu-i garantată informarea sa ori de câte ori organul judiciar a extins urmărirea penală cu privire la fapte noi. Se mai arată că situația schimbării încadrării juridice este diferită de cea în care urmărirea penală a fost extinsă cu privire la fapte noi. Astfel, schimbarea încadrării juridice se poate fundamenta, fie pe o nouă analiză și apreciere a aceluiași material probator deja cunoscut, caz în care nu este necesară o nouă audiere a suspectilor/inculpaților, fie pe descoperirea de noi aspecte faptice (circumstanțe/împrejurări), caz în care devine necesară audierea acestora, pentru identitate de rațiune cu situația extinderii urmăririi penale. În concret, în cauză, la data de 7 august 2015 s-a dispus schimbarea încadrării juridice prin raportare la aceeași situație de fapt deja cunoscută și cu privire la aceleași persoane. De aceea, „calificarea în drept” nu atrage o redimensionare a acuzației care să necesite o nouă audiere, atâta vreme cât elementele de fapt avute în vedere sunt aceleași.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

11. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, în ce privește critica referitoare la afectarea dreptului la un proces echitabil, face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 496 din 23 iunie 2015, paragraful 30, și Decizia nr. 879 din 15 decembrie 2015, paragraful 15.

12. Așa fiind, Guvernul apreciază că argumentele care au fundamentat soluțiile din deciziile mai sus menționate sunt valabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză, deoarece

prevederile criticate nu afectează dreptul la un proces echitabil și nici garanțiile acestuia, respectiv egalitatea armelor, contradictorialitatea, motivarea hotărârilor pronunțate, publicitatea procesului, soluționarea acestuia într-un termen rezonabil, prezumția de nevinovăție și asigurarea dreptului la apărare.

13. Nici pretinsa nerespectare a dispozițiilor art. 24 din Constituție referitor la dreptul la apărare nu este întemeiată, deoarece dispozițiile criticate nu îngrădesc dreptul inculpatului de a fi asistat de un avocat ales sau numit din oficiu, avocat care are dreptul să consulte actele dosarului, să exercite drepturile procesuale ale inculpatului, să formuleze plângeri, cereri, memorii, excepții și obiecțiuni și nici nu afectează dreptul acestuia de a beneficia de timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării.

14. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile art. 311 alin. (3) din Codul de procedură penală sunt constituționale, iar excepția de neconstituționalitate formulată este inadmisibilă. Astfel, textul legal criticat stabilește obligația organului judiciar care a dispus extinderea urmăririi penale sau schimbarea încadrării juridice de a-l informa pe suspect despre faptele noi cu privire la care s-a dispus extinderea. O asemenea soluție legislativă nu aduce atingere accesului la justiție ori dreptului la apărare, ci, dimpotrivă, constituie o garanție a asigurării acestor drepturi fundamentale. În jurisprudența constantă a Curții Constituționale s-a precizat că accesul liber la justiție este deplin respectat ori de câte ori partea interesată, în vederea valorificării unui drept sau interes legitim, a putut să se adreseze cel puțin o singură dată unei instanțe naționale (a se vedea Decizia nr. 71 din 15 ianuarie 2009).

15. Exercițarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prestabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe. În acest cadru procesual, suspectul, luând cunoștință despre extinderea urmăririi penale sau schimbarea încadrării juridice, poate lua măsurile necesare în vederea asigurării unei apărări eficiente.

16. De altfel, Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate invocată este nemotivată, fapt ce contravine dispozițiilor imperative ale art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căroră „Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate.” Simpla enumerare în susținerea excepției de neconstituționalitate a unor prevederi constituționale pretins încălcate nu este de natură să satisfacă exigențele legale mai sus menționate (a se vedea Decizia nr. 627 din 29 mai 2008 și Decizia nr. 1.339 din 19 octombrie 2010).

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse, susținerile avocatului prezent, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 311 alin. (3) din Codul de procedură penală cu denumirea marginală „Extinderea urmăririi penale sau schimbarea încadrării juridice”, cu următorul conținut:

„(3) Organul judiciar care a dispus extinderea urmăririi penale sau schimbarea încadrării juridice este obligat să îl informeze

pe suspect despre faptele noi cu privire la care s-a dispus extinderea.”

20. Autoarea excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 24 — *Dreptul la apărare*, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 3 lit. a) referitor la dreptul acuzatului de a fi informat, în termenul cel mai scurt, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 311 alin. (3) din Codul de procedură penală, organul judiciar care a dispus extinderea sau schimbarea încadrării juridice este obligat să îl informeze pe suspect despre faptele noi cu privire la care s-a dispus **extinderea**. Per a contrario, în situația schimbării încadrării juridice, organul judiciar nu este obligat să-l informeze pe acuzat cu privire la aceasta.

22. Autoarea excepției susține că această împrejurare îi afectează dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil, întrucât, potrivit art. 6 paragraful 3 lit. a) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, orice acuzat are dreptul să fie informat, în cel mai scurt timp și în mod amănunțit, cu privire la natura și cauza acuzației aduse împotriva sa.

23. Cu privire la această critică Curtea constată că stabilirea încadrării juridice este un procedeu juridic care presupune realizarea de către organele judiciare a concordanței între conținutul legal al infracțiunii și conținutul său concret. În esență, se stabilește denumirea infracțiunii și a dispoziției din Codul penal sau dintr-o lege specială, care vizează acea infracțiune.

24. Necesitatea schimbării încadrării juridice a faptei poate fi determinată, fie de o greșită apreciere inițială a încadrării, fie de intervenirea sau descoperirea ulterioară a unor împrejurări care conduc la reținerea unei încadrări juridice diferite față de cea inițială. Schimbarea încadrării juridice poate avea consecințe asupra competenței de desfășurare a urmăririi penale, asupra obligativității asigurării asistenței juridice, asupra caracterului oficial al procesului penal și altele.

25. Ținând seama de situațiile în care poate interveni o schimbare de încadrare juridică Curtea constată că acestea vizează fie extinderea urmăririi penale *in rem* pentru altă faptă care constituie act material al aceleiași infracțiuni, cu schimbarea încadrării juridice, în cazul infracțiunii continuate sau complexe ori a celor cu consecințe deosebit de grave, fie schimbarea încadrării juridice în cursul urmăririi penale *in rem*, fie extinderea urmăririi penale *in personam* pentru altă faptă care constituie act material al aceleiași infracțiuni, cu schimbarea încadrării juridice în cazul infracțiunilor continuate sau complexe, ori a celor cu consecințe deosebit de grave, fie schimbarea încadrării juridice în cursul urmăririi penale *in personam*.

26. Practic, în prima fază a procesului penal, încadrarea juridică a unei fapte penale este menționată în ordonanța de începere a urmăririi penale, în cea de continuare a acesteia față de suspect, în cea de punere în mișcare a acțiunii penale, în rechizitoriu, în ordonanțele de clasare sau renunțare la urmărirea penală și în cuprinsul oricărei ordonanțe emise potrivit art. 286 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură penală.

27. Spre deosebire de faza de urmărire penală, schimbarea încadrării juridice se poate dispune, potrivit art. 386 din Codul de procedură penală, și în faza de judecată când, „instanța este obligată să pună în discuție noua încadrare și să atragă atenția inculpatului că are dreptul să ceară lăsarea cauzei mai la urmă sau amânarea judecării, pentru a-și pregăti apărarea”.

28. Soluția legislativă criticată în prezenta cauză este similară cu cea existentă în art. 238 din Codul de procedură penală din 1968. Nici atunci nu exista obligația organelor de urmărire penală de a-l informa pe învinuit/inculpat cu privire la schimbarea încadrării juridice. Cu toate acestea eventualele consecințe în planul exercitării dreptului la apărare și la un proces echitabil puteau fi remediate cu prilejul prezentării materialului de urmărire penală când, în acord cu art. 257 din Codul de procedură penală din 1968, procurorul, primind dosarul, îl chema pe învinuit/inculpat și îi punea în vedere că are dreptul să ia cunoștință de întreg materialul de urmărire penală, arătându-i încadrarea juridică a faptei și că are dreptul să formuleze cereri noi sau să facă declarații suplimentare.

29. În prezent, ținând seama de particularitățile fiecărei spețe, Curtea constată că în cazul în care schimbarea încadrării juridice intervine în cursul cercetărilor penale *in rem*, nu se pune vreo problemă legată de exercitarea dreptului la apărare și a celui la un proces echitabil, întrucât, potrivit art. 307 din Codul de procedură penală, persoanei care a dobândit calitatea de suspect i se aduc la cunoștință, înainte de prima sa audiere, această calitate, *fapta pentru care este suspectată, încadrarea juridică a acesteia, drepturile procesuale prevăzute la art. 83, încheindu-se în acest sens un proces-verbal.*

30. Cu toate acestea, când necesitatea schimbării încadrării juridice este impusă în cursul urmăririi penale *in personam* de împrejurări noi care constituie act material al aceleiași infracțiuni (în cazul infracțiunilor complexe sau continuate ori a celor cu consecințe deosebit de grave; de exemplu, urmărirea penală se desfășoară cu privire la infracțiunea de furt și se descoperă luarea altor bunuri de la aceeași persoană la intervale de timp diferite sau se cercetează o infracțiune de furt și se descoperă că s-au exercitat violențe pentru luarea bunului) ori de o eroare/greșală de apreciere a încadrării juridice inițiale, Curtea constată că echitatea procedurii este afectată în funcție de momentul procesual în care intervine schimbarea de încadrare juridică.

31. Astfel, prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, paragrafele 33—34, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, Curtea Constituțională a reținut că noțiunea de „acuzăție în materie penală” trebuie înțeleasă în sensul Convenției și poate fi definită drept „notificarea oficială, din partea autorității competente, privind suspiciunea referitoare la comiterea unei fapte penale”, definiție care depinde, de asemenea, de existența sau absența unor „repercusiuni importante asupra situației (suspectului)” (a se vedea Hotărârea din 27 februarie 1980, pronunțată în Cauza *Deweer împotriva Belgiei*, paragraful 46; Hotărârea din 15 iulie 1982, pronunțată în Cauza *Eckle împotriva Germaniei*, paragraful 73.). În acest sens, Curtea a reținut că actualul Cod de procedură penală consacră **trei modalități de acuzație în materie penală**, reglementate de art. 307 — referitor la aducerea la cunoștință a calității de suspect, de art. 309 — referitor la punerea în mișcare a acțiunii penale și la aducerea la cunoștință a calității de inculpat și de art. 327 lit. a) — referitor la rezolvarea cauzelor prin emiterea rechizitoriului și sesizarea instanței de judecată. Dacă în primele două situații organul judiciar este obligat potrivit art. 307 și art. 309 din Codul de procedură penală să aducă la cunoștință suspectului sau inculpatului natura acuzației, situația este cu totul diferită în cazul în care schimbarea de încadrare juridică intervine după momentul procesual al punerii în mișcare a acțiunii penale. Astfel, persoana interesată nu beneficiază de plenitudine de exercițiu în vederea atingerii finalității urmărite prin exercitarea dreptului la apărare în cadrul unui proces echitabil. În acest sens, prin Hotărârea din 25 iulie 2000, pronunțată în Cauza *Mattoccia împotriva Italiei*, paragrafele 58—72, Curtea de la

Strasbourg a statuat că cerințele de la paragraful 3 al art. 6 din Convenție reprezintă aspecte particulare ale dreptului la un proces echitabil, garantat de paragraful 1. În acest sens, cerinței de la art. 6 paragraful 3 lit. a) din Convenție trebuie să i se acorde o atenție sporită, notificarea acuzației jucând un rol crucial în procesul penal. De aceea, oricărui acuzat **trebuie să i se aducă la cunoștință cu promptitudine și în detaliu, atât cauza acuzației** respectiv *faptele materiale* pretinse împotriva lui, cât și *natura acuzației*, adică calificarea legală (*încadrarea juridică*) a acestor fapte materiale. Curtea de la Strasbourg a considerat că, în materie penală, furnizarea de informații complete și detaliate privind acuzațiile împotriva unui pârât este o condiție esențială pentru a se asigura că procedurile sunt corecte. Amploarea acestor informații variază în funcție de particularitățile fiecărei spețe, sens în care **caracterul adecvat** al acestora va fi apreciat în funcție de respectarea cerințelor art. 6 paragraful 1 și 3 lit. a) din Convenție, potrivit cărora oricare acuzat trebuie să beneficieze de timpul și înlesnirile necesare în vederea pregătirii apărării.

32. Așa fiind, acuzatul **trebuie informat în mod corespunzător și deplin cu privire la orice schimbări apărute cu prilejul învinuirii, inclusiv schimbările referitoare la cauza acuzației.**

33. În această hotărâre au fost supuse analizei instanței europene aspecte legate de **c cauza** acuzației, respectiv cele referitoare la data săvârșirii infracțiunii și la locul în care a fost comisă fapta, aspecte care s-au modificat pe parcursul derulării procedurilor și care nu au fost cunoscute de persoana acuzată. Drept urmare, Curtea de la Strasbourg a statuat că a fost încălcat dreptul reclamantului de a fi informat, în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa și dreptul de a avea timp și înlesniri adecvate pentru pregătirea apărării. În același sens s-a pronunțat Curtea de la Strasbourg și prin Hotărârea din 30 mai 2013, pronunțată în Cauza *Malofeyeva împotriva Rusiei*, paragrafele 113—120.

34. Prin urmare, aspectele legate de respectarea dreptului la apărare și a dreptului la un proces echitabil, astfel cum au fost definite și de jurisprudența instanței europene, trebuie examinate în funcție de ansamblul procesului și de principiile proprii de organizare a fiecărei proceduri. De aceea, nu poate fi înlăturată nicio eventuală analiză izolată a anumitor aspecte importante ale procedurii, chiar dacă aceasta se află într-o fază anterioară finalizării procesului (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 599 din 21 octombrie 2014, paragraful 31).

35. Totodată, prin Decizia nr. 24 din 23 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 1 aprilie 1999, Curtea Constituțională pronunțându-se asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 din Codul de procedură penală din 1968, a constatat că dispoziția „...dacă socotește necesar...” din art. 257 este neconstituțională. Cu acel prilej, Curtea a reținut că problema constituționalității art. 257 din Codul de procedură penală din 1968 privește în fapt obligația, iar nu latitudinea, pentru procuror de a-l chema și el pe învinuit, chiar după ce organul de cercetare penală eventual a făcut-o, pentru a-i prezenta din nou materialul de urmărire penală, fiind evident că de această dată operațiunea respectivă nu se efectuează în scopul completării dosarului cu probele cerute de învinuit, ci pentru a i se aduce la cunoștință trimiterea sa în judecată prin intermediul rechizitoriului. Așa fiind, Curtea a constatat că este încălcat art. 24 din Constituție, întrucât „dacă procurorul are numai latitudinea, iar nu și obligația chemării învinuitului, înseamnă că cel mai important moment al urmăririi penale — trimiterea în judecată — se poate realiza fără ca învinuitul să fie înștiințat de către procuror asupra învinuirii ce i se aduce. În aceste condiții învinuitul nu are posibilitatea să fie asistat de către un apărător și nici să dispună de **timpul**

necesar pentru a-și pregăti apărarea, neavând cunoștință de soluția dată de procuror în urma examinării materialului primit de la organul de cercetare penală.”

36. Aceleași rațiuni sunt valabile și cu privire la soluția legislativă ce se desprinde din interpretarea art. 311 alin. (3) din actualul Cod de procedură penală, **întrucât există posibilitatea ca, după punerea în mișcare a acțiunii penale prin ordonanță, existența unor împrejurări noi ori constatarea unei erori de apreciere a încadrării juridice inițiale să impună schimbarea încadrării juridice a faptei.** În această situație inculpatul nu beneficiază de dreptul de a fi informat, în cel mai scurt timp și în mod amănunțit cu privire la natura acuzației, art. 10 alin. (3) din Codul de procedură penală stabilind că inculpatul are dreptul de a fi informat **de îndată despre încadrarea juridică a faptei numai cu prilejul punerii în mișcare a acțiunii penale și nu ulterior acestui moment.** Faptul că acesta a cunoscut inițial care este cauza acuzației nu duce automat la concluzia că a beneficiat de dreptul de a fi informat, deoarece o schimbare de încadrare juridică, chiar a aceluiași fapt antisocial, producând consecințe în planul răspunderii penale ori asupra competenței de desfășurare a urmăririi penale evidențiază, în acord și cu principiul legalității procedurilor penale, interesul inculpatului de a fi informat, potrivit art. 83 lit. a) din Codul de procedură penală, cu privire la fapta pentru care este cercetat și la noua încadrare juridică a acesteia.

37. Potrivit art. 327 din Codul de procedură penală, cauzele penale pot fi rezolvate, fie cu emiterea unei ordonanțe — prin care se dispune clasarea sau renunțarea la urmărirea penală, fie cu emiterea rechizitoriului. Or, în această din urmă situație, inculpatului îi este afectat dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil, întrucât, nefiind informat în cel mai scurt timp cu privire la noua încadrare juridică, va fi menținut în eroare cu privire la noua natură a acuzației în materie penală, până la comunicarea rechizitoriului, potrivit art. 344 alin. (2) din Codul de procedură penală, nebeneficiind de timpul și mijloacele adecvate pentru a reacționa și pentru a-și organiza apărarea.

38. În acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală a statuat prin Hotărârea nr. 1.050 din 24 februarie 2004

că, având în vedere consecințele unei schimbări de încadrare juridică, aceasta nu poate avea loc decât în anumite condiții, a căror îndeplinire **constituie o garanție, atât a dreptului la apărare al părților și, în primul rând, al inculpatului, cât și a soluționării corecte a cauzei.** În cazul schimbării încadrării juridice instanța este obligată să pună în discuție noua încadrare și să atragă atenția inculpatului că are dreptul să ceară lăsarea cauzei mai la urmă sau eventual amânarea judecății, pentru a-și pregăti apărarea, **indiferent dacă prin schimbarea încadrării juridice se creează o situație mai ușoară sau mai grea pentru inculpat.** Mai mult, prin Hotărârea din 12 aprilie 2011, pronunțată în Cauza *Adrian Constantin împotriva României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că schimbarea încadrării juridice, în timpul deliberării, conduce la nerespectarea garanțiilor procedurale menite să ofere inculpatului dreptul de a se apăra cu privire la temeiul legal și factual al acuzației. Astfel, s-a adus atingere dreptului inculpatului de a fi informat, în mod detaliat, cu privire la natura și cauza acuzației, precum și dreptului de a dispune de timpul și facilitățile necesare pregătirii apărării. Așa fiind, instanța europeană a statuat că „nu este deloc vorba despre a aprecia temeinicia mijloacelor de apărare pe care reclamantul le-ar fi putut invoca dacă ar fi avut posibilitatea de a dezbate infracțiunea pentru care a fost condamnat în cele din urmă. Aceasta evidențiază doar faptul că **se poate susține că aceste motive erau diferite de cele alese pentru a contesta acuzația principală**” (paragraful 25).

39. În concluzie, Curtea constată că soluția legislativă cuprinsă în art. 311 alin. (3) din Codul de procedură penală potrivit căreia organul judiciar care a dispus schimbarea încadrării juridice nu este obligat să-l informeze pe acuzat cu privire la aceasta încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 24 referitor la *Dreptul la apărare*, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 3 lit. a) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul acuzatului de a fi informat, în termenul cel mai scurt, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa.

40. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 311 alin. (3) din Codul de procedură penală ridicată de Ileana Popescu în Dosarul nr. 40.453/3/2015/a1 al Tribunalului București – Secția I penală și constată că soluția legislativă care exclude obligația informării suspectului/inculpatului despre schimbarea încadrării juridice este neconstituțională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 februarie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli afereant activității de privatizare și valorificare a activelor statului pe anul 2017 al Autorității pentru Administrarea Activelor Statului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 15 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări prin Legea nr. 275/2008, cu modificările și completările ulterioare, al art. 3 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2004 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare a Autorității pentru Valorificarea Activelor Bancare prin comasarea prin absorbție cu Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, aprobată cu completări prin Legea nr. 360/2004, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli afereant activității de privatizare și valorificare a activelor statului pe anul 2017 al Autorității pentru Administrarea Activelor Statului, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Cheltuielile totale afereante veniturilor totale înscrise în bugetul de venituri și cheltuieli al Autorității pentru Administrarea Activelor Statului reprezintă limite maxime, care nu pot fi depășite decât în cazuri justificate și numai cu aprobarea Guvernului.

Art. 3. — (1) Nerespectarea prevederilor art. 2 constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei.

(2) Contravenției prevăzute la alin. (1) i se aplică dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Contravenția se constată de către organele de control financiar ale statului, împuternicite potrivit legii, iar amenda se aplică persoanelor vinovate de nerespectarea prevederilor prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:
Ministrul economiei,
Mihai Tudose
Președintele Autorității pentru
Administrarea Activelor Statului,
Florian Daniel Geantă
Ministrul finanțelor publice,
Viorel Ștefan

AUTORITATEA PENTRU ADMINISTRAREA ACTIVELOR STATULUI

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
afereant activității de privatizare și valorificare a activelor statului pe anul 2017**

— mii lei —

Nr. crt.	DENUMIRE INDICATOR	Cod	PREVEDERI 2017
1	2	3	4
I.	VENITURI TOTALE, din care:		60.000
1	Venituri din activitatea de valorificare a activelor statului, din care:		18.825
1.1	Încasări din valorificarea activelor bancare;	39.10.05	8.960
1.2	Încasări din valorificarea creanțelor comerciale;	39.10.50	3.905
1.3	Încasări din valorificarea creanțelor preluate de la Ministerul Finanțelor Publice;	39.10.06	25
1.4	Încasări din valorificarea creanțelor preluate de la CNAS;	20.10.03	5.935
2	Venituri din activitatea de privatizare și administrare a participațiilor statului, din care:		41.175
2.1	Venituri din capital, din care:	39.10	41.175
2.1.1	Venituri din privatizare;	39.10.04	13.615
2.1.2	Venituri din operațiuni de capital;	39.10.04	26.600
2.1.3	Venituri din alte surse;	39.10.04	960
II.	CHELTUIELI TOTALE, din care:		60.000
1	Cheltuieli curente, din care:		60.000
1.1	Cheltuieli de privatizare, administrare și valorificare a activelor statului	20	46.055
1.1.1	Cheltuieli pentru rapoarte de evaluare în procesul de valorificare, privatizare și postprivatizare pentru expertize, cauțiuni, evaluări în litigii, onorarii executori judecătorești, documentații pentru obținerea avizului de mediu, precum și alte asemenea cheltuieli;	20.30.30	350
1.1.2	Cheltuieli efectuate cu publicarea anunțurilor pentru vânzarea prin licitație a bunurilor executate silit și a anunțurilor de privatizare;	20.30.30	305
1.1.3	Cheltuieli legate de plata asistenței juridice pentru reprezentare în instanțele de judecată, plata onorariilor pentru consultanți, agenți de privatizare sau firme de avocatură și pentru pregătirea și realizarea privatizării societăților comerciale și valorificarea activelor statului;	20.30.30	3.240
1.1.4	Costuri implicate de dizolvarea voluntară și lichidarea societăților comerciale*)	20.30.30	4.000
1.1.5	Sume plătite efectiv cumpărătorilor pentru despăgubiri acordate în urma procesului de privatizare și valorificare, precum și obligații de plată stabilite prin titluri executorii conform O.G. nr. 22/2002;	20.30.30	38.160
1.2	Transferuri între unități ale administrației publice	51	5.730
	Transferuri curente	51.01	5.730
1.2.1	Vărsăminte efectuate către bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate din valorificarea creanțelor bugetare;	51.01.23	5.700
1.2.2	Vărsăminte către bugetele locale conform prevederilor legale;	51.01.27	30
1.3	Alte transferuri	55	8.215
	Transferuri interne	55,01	8.215

1) Anexa este reprodusă în facsimil.

1.3.1	Vărsăminte la fondul de risc pentru garanțiile de stat pentru împrumuturile externe (doar pentru instituțiile implicate în procesul de privatizare);	55.01.19	25
1.3.2	Vărsăminte la trezoreria statului din valorificarea activelor statului, creanțelor comerciale și privatizare;	55.01.20	200
1.3.3	Transfer disponibil către OPSPI conform O.U.G. nr.13/2009;	55.01.18	7.990
1.3.4	Alte transferuri conform Legii nr. 570/2004;	55.01.18	0
III. DATE INFORMATIVE			
	Informații privind transferul către bugetul de stat		
	- dividende		690
	- dobânzi		1

*) Suma include și indemnizația cuvenită administratorilor speciali numiți în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, precum și contribuțiile aferente.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru abrogarea Hotărârii Guvernului nr. 2.408/2004 privind metodologia de acordare de la bugetul de stat și/sau de la bugetele locale a diferenței dintre tarife și costuri în transportul feroviar public de călători

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Hotărârea Guvernului nr. 2.408/2004 privind metodologia de acordare de la bugetul de stat și/sau de la bugetele locale a diferenței dintre tarife și costuri în transportul feroviar public de călători, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 13 din 5 ianuarie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Ministrul transporturilor,

Alexandru-Răzvan Cuc

Viceprim-ministru,

ministrul dezvoltării regionale,

administrației publice

și fondurilor europene,

Sevil Shhaideh

Ministrul finanțelor publice,

Viorel Ștefan

București, 20 aprilie 2017.

Nr. 255.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI

ORDIN

pentru aprobarea derogării pentru specia *Bison bonasus*

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 107.179/AC din 13.04.2017 al Direcției biodiversitate, ținând seama de Avizul Academiei Române nr. 4.329/CJ din 13.04.2017, luând în considerare prevederile art. 1 alin. (1) lit. b) din Procedura de stabilire a derogărilor de la măsurile de protecție a speciilor de floră și faună sălbatice, aprobată prin Ordinul ministrului mediului și al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 203/14/2009,

ținând cont de prevederile art. 38 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 19/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului și pentru modificarea unor acte normative,

viceprim-ministrul, ministrul mediului, emite următorul ordin:

Art. 1. — Prin derogare de la prevederile art. 33 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, se aprobă capturarea și eliberarea ulterioară a unui exemplar din specia zimbru (*Bison bonasus*) de pe raza localității Feneș, județul Caraș-Severin.

Art. 2. — (1) Derogarea se stabilește de la data intrării în vigoare a prezentului ordin până la 31 mai 2017.

(2) Recoltarea exemplarului din specia zimbru prevăzute la art. 1 se va face prin capturare, cu eliberarea ulterioară a acestuia.

(3) Capturarea exemplarului din specia zimbru în condițiile alin. (2) se realizează numai de către WWF — Programul Dunăre — Carpați România, denumit în continuare *beneficiarul*, în cadrul proiectului LIFE Re — Bison „Urgent actions for the recovery of European Bison populations in Romania”.

(4) Pentru activitatea prevăzută la alin. (3) se va solicita și obține autorizația de mediu pentru recoltare/capturare.

Art. 3. — (1) În termen de cel mult 7 zile de la data capturării beneficiarul are obligația să transmită agenției județene pentru protecția mediului de pe raza administrativ-teritorială unde s-a desfășurat acțiunea de capturare un raport asupra acțiunii derulate în baza derogării obținute.

(2) Modelul raportului asupra acțiunii derulate în baza derogării obținute este prevăzut în anexa care face parte integrată din prezentul ordin.

(3) Agenția județeană pentru protecția mediului transmite Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, în maximum 30 de zile de la data aplicării derogării, un raport referitor la rezultatele acesteia în baza datelor prevăzute la alin. (1).

Art. 4. — Controlul aplicării derogării se exercită de către personalul împuternicit din cadrul subunităților teritoriale de specialitate ale autorității publice centrale care răspunde de protecția mediului.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul mediului,

Grațiola-Leocadia Gavrilescu

București, 18 aprilie 2017.

Nr. 637.

ANEXĂ

RAPORT asupra acțiunii derulate în baza derogării obținute

— model —

Solicitant

.....

Specia pentru care s-a acordat derogarea

.....

Numărul exemplarelor

Stadiul de dezvoltare

Starea exemplarelor înainte de prelevare

Starea exemplarelor după prelevare

Locul de prelevare

.....

Data prelevării

Mijloace, instalații și metode avute în vedere

.....

Stocarea și destinația specimenelor

.....

MOTIVUL RECOLTĂRII/DEROGĂRII

În interesul protejării faunei și florei sălbatice, precum și al conservării habitatelor naturale

Pentru prevenirea producerii unor daune importante, în special asupra culturilor agricole, animalelor domestice, pădurilor, pescăriilor, apelor și altor bunuri

În interesul sănătății și al securității publice sau pentru alte rațiuni de interes public major, inclusiv de natură socială ori economică, și pentru consecințe benefice de importanță fundamentală pentru mediu

În scopuri de repopulare și reintroducere a acestor specii, precum și pentru operațiuni de reproducere necesare în acest scop

Pentru a permite, în condiții strict controlate, într-o manieră selectivă și într-o măsură limitată, prinderea sau deținerea unui număr limitat și specificat de exemplare

(Așașiți documentele care să justifice recoltarea exemplarelor în conformitate cu motivul derogării.)

Data

Semnătura

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

